

kom med, er i og for sig interessante nok, men det forekommer mig, at vi paa dette Tidspunkt ikke kan vende tilbage til disse Emner.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 48 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Folketinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Aktieselskaber.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4111).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Bramsen: Jeg skal nu tale om en Sag, der heller ikke er ganske ung, nemlig Lovforslaget om Aktieselskaber. I Samlingen 1910—11 blev der første Gang fremsat Lovforslag desangaaende. Det var udgaaet fra 2 Kommissioner efter hinanden, og det Arbejde, der der var blevet udført, mødte meget betydelig Anerkendelse af saa at sige alle de Medlemmer, som havde Ordet ved den Lejlighed; det ærede 7de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen), det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) og jeg selv omtalte udførligt Lovforslaget med den største Anerkendelse af det Arbejde, der var nedlagt af de udmærkede Mænd, der havde haft Sæde i de 2 Kommissioner. Men der var alligevel Enighed mellem alle om, at hvis Lovforslaget var blevet vedtaget i den Form, hvori det var blevet fremsat, vilde det i Forhold til Forretningsverdenens Krav være af alt for teoretisk Beskaffenhed. Der er 3—4,000 Aktieselskaber her i Landet, som altsaa skulde samles under, om jeg saa maa sige, een Hat. De har de mest forskelligartede Formaal, og de har det mest forskellige Omfang og Betydning. De Bestemmelser, som var foreslaaede for disse Aktieselskaber, skulde altsaa passe for dem alle og kom i Virkeligheden derved til ikke

at passe for noget enkelt af dem. Der rejste sig stærke Klager ogsaa udenfor Rigsdagen ved alle de Lejligheder, hvor Lovforslaget kom til Forhandling. Klagerne var stærkere, end man ofte hører over forelagte Lovforslag. Det var jo i og for sig naturligt, at der kom Klager netop over et Lovforslag angaaende Aktieselskaber. Der var gamle Aktieselskaber, der følte sig forstyrrede i den Virksomhed, de havde drevet i en Række af Aar til andres og egen Tilfredshed under de Former, de selv havde valgt. Naar de nu skulde indordne hele deres Organisation under nye Lovregler, kunde man ikke fortænke dem i, at de i det hele taget helst vilde være fri for en Aktielovgivning. Ej heller de Aktieselskaber, der med sig selv følte, at de ikke havde deres Sager i saa god Orden, var begejstrede ved Tanken om, at nu skulde vi have en Aktielovgivning, som de, om end paa en anden Maade end de førstnævnte, følte vilde bringe Forstyrrelse for dem. Ingen Aktielovgivning vil derfor være velset i Aktieselskabs-Kredse, men den Uvillie, der i 1910—11 ytrede sig overfor Lovforslaget, som det den Gang blev fremsat, var endnu stærkere, end man under normale Forhold maatte være forbedret paa. Jeg mener, at der deri laa en Tilkendegivelse af, at de her i Tinget fremførte Indvendinger maatte have deres Berettigelse ogsaa bortset fra, at de kom fra de forskelligste Sider uden nogen foregaaende Aftale eller Forhandling derom. For øvrigt blev Lovforslaget fremsat i Samlingens Slutningsmaaned, og det blev henvist til et Udvalg, hvor det imidlertid ikke kom til Behandling. Minister Muus fremsatte da i Samlingen 1911—12 Lovforslaget i ganske uforandret Form med nogle ganske faa Bemærkninger ved Forelæggelsen, hvoraf dog fremgik, at han end ikke selv var blind for Lovforslagets svage Sider. Lovforslaget fremkaldte imidlertid kun en Beretning fra det nedsatte Udvalg. Det fremhæves i denne, at det bebudede Lovforslag om Bankaktieselskaber i høj Grad vilde berøre Aktieselskabslovsforslaget, hvorfor man ansaa det for rettest at stille dette Lovforslag i Bero, indtil man var blevet færdig med Loven om Bankaktieselskaber.

I Samlingen 1912—13 fremsattes Lovforslaget paa ny under Henviisning til, at der nu forelaa et Lovforslag om Banker.